

призната българска срѣдина, за да издигнатъ гласъ прѣдъ силнитъ на деня въ християнска и просвѣтена Европа, да опишатъ съ живо и писмено слово теглилата на народа и да молятъ дѣто и при които имаше възможность за подобрене участиа на тоя народъ.

Не мога да зная, какъвъ приемъ ще намѣрятъ и какви впечатления ще могатъ да произведатъ днесъ въ читаещата публика тия бѣлѣжки отъ неотдавнашното наше минало, когато свободна България бѣше още мечта, бѣше още простъ блѣнъ. Но съ тѣхното нареждане азъ прѣживѣхъ цѣли мѣсеци въ непрѣкъснато чрѣзъ мисълта съзерцателно съприкосновение съ мили сѣнки на скжпи образи, на уважаеми родолюбци и човѣколюбци, на усърдни и приснопаветни български труженици по политическото възкрѣсване на България, както и на разни инородни държавнически авторитети и политически знаменитости въ Европа, прѣдъ които казанитъ двама български делегати излагаха съ болка на сърдцето окаяното положение на народа и просѣха съ сълзи на очи милость за разпинаема и разплакана България. И до като перото слагаше на бѣла книга съ черно мастило тия бѣлѣжки, често тая книга се прошарваше съ треперливо разлѣни по нея петна отъ сълзи, сами отъ себе бликнали и капнали възъ